

Leerrede over Jesaja 62: 4 en 5, uitgesproken op Woensdagavond 18/08/48 te Schiedam door H. Hofman, evangeliedienaar

Zingen-Psalm 121: 1 en 2
Lezen-Jesaja 62

Voorrede.

De verzen die wij zo-even zongen, zijn ons overbekend, zelfs de kinderen onder ons kennen die wel uit het hoofd. Maar nu komt het er eigenlijk op aan of de inhoud daarvan in ons hart is. Want als er nu van nature niemand is die zegt: "Waar is God, mijn Maker, Die de psalmen geeft in de nacht? Die ons geleerder maakt dan de beesten der aarde, en ons wijzer maakt dan het gevogelte des hemels?" Dan moet er toch zeker een aanleiding zijn, dat wij doen wat wij de psalmdichter nazongen:

'k Sla d'ogen naar 't gebergte heen,
Van waar ik dag en nacht,
des Hoogsten bijstand wacht.
Mijn hulp is van den HEER alleen,
Die hemel, zee en aarde,
eerst schiep, en sinds bewaarde.

Wij zeggen dan, dat het dus een aanleiding moet hebben als wij dat doen. Want anderszins hangen wij zó aan het zien- en zinlijke, aan hetgeen ijdel en vergankelijk is, dat wij Gods leer - bij alle openbaring Zijner genade en liefde door Zijn Woord, zich ook aandienende aan ons hart - laten voor wat het is, en ons eigen weg en pad gaan, buiten de HEERE om. Als het dus is, dat men van alles afziet, en het oog in alle zaken op God slaat, dan moet het noodzakelijk wezen, dat wij zo'n duw hebben gehad in alles wat buiten God en Zijn genade is, dat wij als uit de armoede, maar ook uit de kennis dat hier alles op dit benedenrond ons als toeroept: het is hier niet ..., het alleen tot Hem wenden. En als dat geschiedt, dan doen wij slechts hetgeen ons gevraagd wordt. Want Hij immers is onze Schepper, en wij zijn Zijn schepselen. Daaruit wil Hij, dat wij Hem als God, onze Schepper, ook zouden eren. Hij vraagt dat dan ook naar recht en billijkheid.

Als dat geschiedt, dat wij dan naar Hem vragen en die God tot enig doel hebben, met ter zijde stelling van alle betrouwen buiten de enige ware God, dan is niemand zo gesteld, dat hij zegt: 'nu moet het mij wel welgaan, want ik versta dan uit de Schrift, dat ik doe hetgeen God mij gebiedt, dus nu zullen alle jammer en ellende wel langs en voorbij mij gaan. Als wij dat zouden denken, dan moeten wij maar rekenen op een zeer grote teleurstelling, want dat is niet het geval.

Want de Schriftuur leert ons juist met nadruk, dat juist diegenen, die met loslating van zichzelf en eigen inzichten het alleen op de HEERE hebben gezet, allerhande omstandigheden en tegenspoeden ten deel gevallen zijn. Denk eens aan een Abraham, de vader aller dergenen die geloven zullen. Wat is zijn pad geweest. Denk eens aan David, de man naar Gods hart. Hoeveel jammer en ellende hebben hem getroffen? Maar nu hebben wij ook dit, dat wij zongen:

Hij is, al treft u 't felst verdriet,
Uw Wachter Die uw voet,
voor wankelen behoedt.
Hij, Israels Wachter, sluimert niet,
geen kwaad zal u genaken;
de HEER zal u bewaken.

De inhoud is dus dit, dat, al treft ons het felst verdriet, Hij voor ons wil instaan, en ons wil uithelpen, ons dienen in al hetgeen waarin wij nodig hebben gediend te worden, opdat dus die grond er zou overblijven, dat, zo wij dan roemen, wij zouden roemen in den HEERE. Ik vraag daartoe dan Uw aandacht voor het woord der Schriftuur. Zoeken wij echter vooraf Gods aangezicht om een verbeurde zegen.

Tekst.

Het woord waartoe wij uw aandacht vragen, vindt u in het 4de en 5de vers uit het 62ste hoofdstuk uit de profeet Jesaja, ik noem u Jesaja 62: 4 en 5, waar Gods Woord aldus luidt:

4. *Tot u zal niet meer gezegd worden: De verlatene, en tot uw land zal niet meer gezegd worden: Het verwoeste; maar gij zult genoemd worden: Mijn lust is aan haar! en uw land: Het getrouwde; want de HEERE heeft een lust aan u, en uw land zal getrouwd worden.*
5. *Want gelijk een jongeling een jonkvrouw trouwt, alzo zullen uw kinderen u trouwen; en gelijk de bruidegom vrolijk is over de bruid, alzo zal uw God over u vrolijk zijn.*

Leerrede.

Dit hoofdstuk handelt hoofdzakelijk over de heerschappij van Christus over Zijn kerk en gemeente, wat dus de welvaart, de herstelling en de bloei van Zijn Sion insluit. Immers, het hoofdstuk begon al met: "Om Sions wil zal Ik niet zwijgen, en om Jeruzalems wil zal Ik niet stil zijn; totdat haar gerechtigheid voortkome als een glans, en haar heil als een fakkel, die brandt." Dus de zaak die Christus beoogt is zulk een herstelling, dat Zijn kerk en gemeente als een vrucht openbaar wordt zoals zij in Christus is, en dat krachtens het eeuwig welbehagen Gods.

Nu begon ik echter van die gemeente - waar Christus van zegt, dat Hij niet zal zwijgen noch stil zijn, totdat haar gerechtigheid voortkome als een glans, en haar heil als een fakkel, die brandt - te lezen: "Tot u zal niet meer gezegd worden: De verlatene." Dan wordt hier dus ondersteld, dat de kerk hier in een ellendige, verlaten staat en toestand is. Want als de heerschappij van Christus teweeg zal brengen dat niet meer gezegd zal worden: "de verlatene", dan moet het deel van de kerk, waar Hij Zijn heerschappij niet laat gelden, in verlating zijn.

Nu hebben wij tot een recht begrip van zaken, hierop acht te geven, dat er in de Schriftuur sprake is van tweeërlei verlating. Ten eerste, naar aanleiding dat er onbeleden zonden zijn. Want de kerk is niet een gemeente van heiligen in zichzelf, maar de kerk en gemeente Gods wordt genoemd heiligen te zijn in Jezus Christus, dus niet in zichzelf.

Daarom, wanneer Salomo de tempel inwijdt, en hij zijn stem tot God verheft in gebed, dan komt daar onder meer ook nog in voor: "want geen mens is er, die niet zondigt." Dat is een woord van die wijze koning Salomo, en dat tekent ons heel de Schriftuur. Wij hebben met een God te doen, die niet met de zonde delen kan. Zelfs bij het innigste kind Gods die van de nauwste gemeenschap en omgang met den Heere weet; al bij het minste dat zich in het hart vastzet, al is het maar enig eigendunk van: "zo'n-mens-als-ik-ben", dan zit daar zonde en daarop volgt verlating. Daarom wil God, dat men met de belijdenis van zonde, in vernedering voor de dag komt. Laten wij dat dus steeds bedenken.

Geen mens, zegt dan Salomo, is er, die niet zondigt. Dus wij zijn allen zondaars, en het hoogst begenadigde kind Gods komt dat nooit te boven. Komt hij het te boven, dan is het helemaal fout, want dan heeft hij Christus en Zijn bediening niet meer nodig. Nu moet er dus telkens schuldbelijdenis zijn, dus telkens vernedering. Volgt er geen vernedering en schuldbelijdenis, dan is er een breuk, dan zitten er zonden tussen, en is er verlating als noodzakelijk gevolg omdat er zonden zijn, want daar kan God niet mee delen. Dat dus in de eerste plaats.

In de tweede plaats spreekt de Schriftuur van verlating naar aanleiding dat God Zijn kinderen als het ware komt te toetsen, komt te beproeven, om eens te zien wat er in hun hart is, en hoe diep de genade wortel heeft geschoten, hoe diep dat in het hart geworteld is. Of, waar Hij Zich onttrekt - zodat wij zeggen: zie ik voorwaarts, ik zie Hem niet, zie ik achterwaarts ik merk Hem niet - wij evenwel aan den HEERE blijven hangen met heel ons hart. Dat zijn twee zaken, die wij in de Schriftuur onderscheiden en opmerken; tweeërlei verlating. Als ik dan dit lees: "Tot u zal niet meer gezegd worden: De verlatene", dan merken wij dus op, dat daar van de heerschappij van Christus is, Die Zich opmaakt, en bij vernieuwing als het ware dat huwelijk komt te herstellen, dat uit elkaar gevallen was. Het weer in orde komt te maken. Zulk een beeld wordt hier gebruikt.

Ik zal nu niet breed uitweiden over de verlating door zonde en de verlating uit liefde, dat God Zijn kinderen beproeft. Ik zal in het algemeen spreken over verlating. Dan kan dat in beide gevallen dienen, dat wij kunnen opmerken hoe Christus in Zijn grondeloze liefde en onbegrijpelijke ontferming ons in onze ellende bezoekt, wanneer het zaken zijn die ons het hart raken, en wij de plaats innemen, die Hij wenst dat wij zouden innemen, opdat Hij Zich weer bij vernieuwing kan bewijzen, zeggende: "Ziet, hier ben Ik, ziet hier ben Ik", en ze bij vernieuwing Zijn gemeenschap en gunst mogen proeven en smaken.

De verlating dan is zulk een zaak, dat daarin openbaar wordt dat men geheel op zichzelf is aangewezen. Is dat voor een kind Gods een vreemde zaak, die hij nooit beleefd heeft? Neen! Want dat is juist het geval wanneer God door Zijn Geest komt aan te slaan en te overtuigen van zonde, dat er dan voor de dag komt: ik ben een mens buiten God, Ik ben God kwijt, en nu ben ik als op mijzelf aangewezen, want ik ben buiten God en buiten Zijn gemeenschap, een vreemdeling van de verbonden der belofte, van het burgerschap Israëls, geen hoop hebbende in mijzelf en zonder God in de wereld. Dat is de staat waar God Zijn kerk komt uit te halen.

Ik zeg die zaken, opdat een ieder, die niet weet van verzoening en aanneming, zou verstaan, dat dat het terrein is, waar Christus Zich beweegt. Dat wij in de eerste plaats moeten leren kennen de breuk die er is tussen den HEERE en tussen ons. Want het moet bij ons over de breuk gaan, wil er heling kunnen zijn. Het moet gaan over, ik ben God kwijt, wil er de ernst kunnen zijn tot vereniging, het moet bij ons gaan om de herstelling in Zijn gunst en gemeenschap.

Want God wil, naar de openbaring Zijns Woords in Christus door dien Geest, een beantwoording zijn in onze ellenden en noden. Als het er nu niet over gaat dat er een breuk zit tussen God en mijn ziel, en dat ik van God vervreemd en gescheiden ben, dan kan het zijn dat men de waarheid toegenegen is, de waarheid belijgend, dat men zegt: 'kijk, de begeerte ligt er, maar ach, dan moet ik wel eens zeggen: HEERE, zie er toch op neer. Daar moeten wij dan maar op uitkijken, en daar mag ik wel eens om bidden ook.'

Ik bid u, bij de innerlijke bewegingen der barmhartigheden Gods, laat dat eind los, want zo word je nooit tot God bekeerd! Dat kan niet! Wij moeten eerst leren kennen, dat wij door onze zonde van God gescheiden zijn. Laten wij dus niet zijn een godsdienstige massa die op de HEERE uitzien: mocht de HEERE eens overkomen. Maar, dat wij gezondigd hebben, en terug moeten naar God, dat is de zaak waarover het gaat.

Daarom zegt God bij dezelfde profeet; "Bekeert u tot Hem", van Denwelken de kinderen Israëls diep afgeweken zijn. Alsof God wil zeggen: je hebt Mij verlaten, en bent eigen wegen gegaan, je moet terugkomen bij Mij. Daarom moeten wij het oordeel leren kennen, dat wij van God gescheiden zijn.

Er wordt ook weleens gezegd, als er maar eens behoefte en nood bij mij was. Als uw staat buiten God voor de dag komt, dan valt dat ook weg, want dan is dat er wel! Want buiten God houdt in: tenzij genade tussenbeide komt, voor eeuwig buiten God.

Al is het nooit geweest dat wij God aangeropen hebben, dan zal het dan wel voor de dag komen dat we het moeten doen, en dat wij weten van tranenbrood, en van banden tot de dood. Want satan laat ons zo niet los, en wij zitten als in de zonde gestrengeld. Dus dan moeten wij uit de ellende wel de toevlucht nemen tot God. Maar als er nu zijn die met de brok zitten: geen moed verliezen. Roep God aan in uw staat van ellende, en kom voor de dag met de belijdenis van uw zonden en overtreding. Beproof Hem daarin; werpt u maar eens neer voor Zijn aangezicht en beproef Hem of Hij u niet zal opendoen de vensteren des hemels en zegen afgieten, zodat er geen schuren genoeg wezen zullen. Want Hij laat geen ellendigen liggen die zich neerwerpen: 'Oh Israëls Ontfermer' en "'k Sla mijn ogen naar't gebergte heen". Dat doet Hij niet.

Hij wil Zijn ellendigen aanneming geven in Zijn Zoon, maar wij dan eerst in boete en schuld bij God terecht komen, en dat wij dan God de eer geven, dat wij niet meer buiten Hem kunnen, durven, willen. Dan is er dus bij God zaligheid uit genade. Dat is de Evangelieleer. Dus daar is hoop dienaangaande voor alle ellendigen.

Als het dan is, dat een kind Gods - die dus door de arbeid van Christus is verzoend en in herstelling en in gemeenschap met God is gekomen - in verlating geraakt, die weet dat wel uit zijn voorheen, hoe hij daarheen ging als op zichzelf aangewezen.

Dan zijn dat soms omstandigheden van die aard, dat door het werk van bekering er bij ons die vermening is gaan werken om wat boven een ander te gaan staan, en niet de genade als genade onderscheiden. Dan zijn daar redenen, om ons voor God te verootmoedigen, en dan komen wij vanzelf op een terrein, waarop wij ons eens wat gemakkelijker kunnen bewegen met onze naaste, die in verlating en in scheiding van God daarheen gaat.

Niet in deze zin, dat, wanneer zij spreken over de ellende en jammer en de scheiding van God, wij dan gaan zeggen: 'zie je, om tot God bekeerd te worden, dat moet zus en zo'. Dus eens even gaan zeggen hoe het moet! Maar dat wij mede met hen inleven in de ellende, en soms bij gelegenheid ook met hen praten en delen in de ellende, opdat daar wone gemeenschap in vernedering, in schande en in jammer, opdat dan gezamenlijk in het hart woont: "Zie op mij in gunst van boven," dat dat ons deel is.

Die God wil Zijn genade verheerlijken, maar dat doet Hij aan ellendigen. Wij lezen van Abraham, die de vader was aller dergenen die geloven, dat God hem had geroepen: "Ga uit uw land, en uit uw maagschap, en uit uws vaders huis, naar het land dat Ik u wijzen zal." Nu moeten wij eens in aanmerking nemen dat hij een vriend Gods genoemd wordt. Dat is toch geen kleinigheid! God belooft hem het land Kanaän, Hij belooft hem een zoon, belooft hem dat in hem alle geslachten des aardrijks gezegend zullen worden. En nu bij alles wat er geschiedt, zelfs bij alle zegeningen (want hij wordt een groot herdersvorst, met rijkdom en eer) blijft de zaak waarover het gaat achterwege: geen zoon!

Wat blijft er nu voor Abraham over? Niets anders dan het oog op God te slaan. Zelfs lezen wij, daar God hem belooft, en naar de sterren laat zien: "alzo zal uw zaad zijn", dat dan juist de nood uitbreekt en dat hij zegt: "Heere, HEERE, wáárbij zal ik het weten", daar hij kinderloos was. Zó heeft Abraham gegaan in arbeid. Wat moet dat voor die man geweest zijn! Want al is het, dat God Zijn verbond met hem opricht, dan gaan daar nochtans dagen, weken, maanden, jaren voorbij, en ... er verandert niets.

Hoe heeft Abraham dat aangevoeld? Abraham en Sara deelden samen, maar ten laatste is het zelfs zo geworden, dat Sara in de tent zat en Abraham er buiten, die zat daar als een verlatene. Wij lezen dat de dag heet werd. Zou dat alleen komen omdat het 's middags zowat 12 uur was? Of zou dat ook meer deze betekenis hebben, dat de zon van verdrukking op middaghoogte kwam te staan? Want wat moest het nu worden?! Als hij op Sara zag, dan kon het niet meer, dat was uitgesloten. En Sara was ook verzekerd dat naar de wet der natuur kon ze geen kind meer voortbrengen. Hoe hebben zij gezeten? Dat is voor hen geweest, alsof er geen God in de hemel was, en al de omstandigheden waren van die aard, als spottend met hetgeen zij hadden geloofd.

Precies het tegenovergestelde! Wat moest dat worden! Laat God die zaken zitten? Neen, dat kan niet. Waarom kan dat niet? Hierom kan dat niet: Abraham zit daar zoals hij daar zit niet uit eigen keus en kracht, niet uit eigen gekozen wegen, maar Abraham was daar in zulk een verlating omdat hij van God had aangenomen.

Nu hing hij aan God en er woonde in hem: "op Uw Woord heb ik gehoopt." Zien wij dus wel dat er ook een verlating kan zijn, niet vanwege aparte onbeleden zonden, maar daar is verlating naar de wil Gods, Die beproeft Abraham. Nu is het, dat hij buiten de deur van zijn tent zit, en de zon op middaghoogte in verdrukking en in lijden. Nu zijn daar 3 mannen, die spreken van de vruchtbaarheid der tent, alsook (wat niemand weet, daar kwam Abraham achter) van de verwoesting van Sodom.

Want er zat nog iemand in Sodom, waar hij niet alleen met banden des bloeds maar ook met geestelijke banden aan verbonden was. God brengt dat tegelijk voor de dag, daar Hij hem bezoekt in verlatenheid, sprekend over de vruchtbaarheid van de tent en over de verwoesting van Sodom. Waaruit Abraham zijn gebed tot God heeft kunnen opzenden. En toen God vuur en sulfere deed regenen uit de hemel over Sodom, gedacht Hij aan Abraham en zijn gebed, en leidde Lot uit het midden van de omkering van die steden. Zullen wij dat allen goed in de zin van onze gedachten bewaren?

Dat was een man die als verlaten gezeten had! Maar daar hij als verlaten gezeten had, en zijn ogen op God geslagen had: 'k Sla d'ogen naar 't gebergte heen", dat heeft God niet laten zitten. Nu heeft geen mens schade daarvan gehad, Abraham zelf ook niet in die weg die God met hem gehouden heeft. Zelfs Lot heeft de profijten daarvan getrokken. En nog heden is het, dat God ons die zaken laat horen, opdat wij zouden weten wat ons past, om aan den HEERE te blijven hangen.

Want daar wij het deden onder onze zonden, toen wij moesten aanmerken dat God ons naar recht kon verdoen, heeft Hij ons aangenomen. En indien wij in verlating zijn door onbeleden zonden, indien wij ons dan weer tot Hem wenden, in boete en vernedering, dan betoont Hij: "Ziet, hier ben Ik." En als wij in verlating zijn, doordat Hij ons beproeft, dan wil Hij zien wat in het hart is, dan zal Hij ons zekerlijk ook niet laten zitten, maar bewijzen: "Ziet, hier ben Ik." Want, zo zingt de kerk:

De HEER is zo getrouw als sterk;
Hij zal Zijn werk,
voor mij volenden...

Wij moesten dat vers maar eens zingen; het is het bekende en laatste vers uit Psalm 138:

Als ik, omringd door tegenspoed,
bezwijken moet ...

Er wordt bijgevoegd: "En tot uw land zal niet meer gezegd worden: Het verwoeste." Als het land verwoest is, dat sluit in, dat men geen thuis meer heeft. Want een land dat verwoest is, waar moet men dan wonen? Wij weten het hier in ons vaderland ook, waar oorlogsgeweld het land verwoestte, was in sommige plaatsen geen woning meer te zien, alles met de grond gelijk gemaakt. Dan zijn wij op onszelf aangewezen, dan staan wij onder de blote hemel. Maar nu is hier sprake: "maar gij zult genoemd worden: Mijn lust is aan haar, en uw land: Het getrouwde." Dan nog eens herhaald: "want de HEERE heeft een lust aan u, en uw land zal getrouwd worden." Hier wordt dus de grondoorzaak aangewezen waaruit het is: niet meer een verlatene te zijn en het land niet meer een verwoesting. De zaak is, dat de HEERE een lust aan u heeft. Dus het is, omdat die aanbiddelijke God een grote liefde tot ons koestert.

Het is dus als uit het rommelend ingewand Zijner barmhartigheden vloeiend: "Mijn lust is aan haar." Want wat is er nu aan één die in verlating is? Wat is daar nu aan, om daar een welgevallen aan te hebben? Niets! Wat dan? Immers, dit is de zaak dat Hij Zijn Naam wil verheerlijken door Zijn werken, en Hij wil aan ellendigen weldoen, en nu wil Hij de beantwoording zijn in hun banden, noden, armoede, lijden en ellende, om Zich te bewijzen in het: "Ziet, hier ben Ik! Ziet, hier ben Ik."

Dan is dus hiervan de inhoud, dat Hij uit vrije liefde ze geheel en al komt te herstellen, zó komt te herstellen gelijk als oud Israël, uit haar land gebannen was en door God weer opgevoerd is geworden, en zij weer hun land en erfdeel verkregen, om het weer te bewonen en te bebouwen. Want hun was dat land van God ten erfenis gegeven, dus dat was hun rechtmatige woonplaats, zij behoorden daar, en dat krachtens het welbehagen Gods. Nu heeft Hij in de tijd Zijns Ontfermens, in de tijd Zijns welbehagens, dat volk hersteld, en ze mochten weer in hun land de verloren erfenis beërven.

Nu gevoelt ieder wel de geestelijke inhoud. Is het dat genade en gunst bij God, verrijkt met Zijn werken en weldaden ons rechtmatig, en dat als krachtens erfenis ten deel gevallen was, en dat alles nu kwijt, als tot verwoesting, wij in verlating, als niets hebbend, met twee lege handen, totaal ontbloot: dan is hier sprake van weer totaal herstel. Want daar God ons bezoekt in onze verlating, en weer komt te herstellen, en Zijn verbond komt te vernieuwen, wat is daarin mede begrepen? Dat alles weer waar gemaakt wordt, heel onze bekering, al wat achter ons ligt, al wat wij van Hem hebben aangenomen, het één zowel als het ander.

Ook nog: "en uw land: Het getrouwde." Bij een huwelijk komen er twee tezamen om geheel en al bij elkaar te zijn en met elkaar te delen, in vóór - en tegenspoed, in alles. Daarom wordt er gezegd: ja, dat is zijn vrouw, of, dat is haar man. Dat wordt gezegd krachtens wet en eigendomsrecht. Dat brengt het huwelijk teweeg. Zo is hier dan sprake, dat God ons op zulk een wijze herstelt, eigenende alles als het Zijne waar wij niet meer mee hebben kunnen werken, alsof alles kwijt was, alsof er niets van God bij was. Dat gaat God als het Zijne aan het eigenen. Daarom zegt Hij: "uw land: Het getrouwde."

Dan staat er nog apart: "en uw land zal getrouwd worden." Alsof God wil zeggen, dat behoort er absoluut bij. Dus niet; ja, ik heb enige tussenkomst, dat kan ik niet ontkennen. Het is o zo dierbaar geweest, maar voor de rest is toch heel de zaak blijven zitten zoals het was. Neen, zo niet. Hier is geen sprake van tussenkomst, maar hier is sprake van de heerschappij van Christus, Die Zijn ellendigen bezoekt in de verlating, en ze Zich toe-eigent en bij vernieuwing alles waar komt te maken, zodat wat ooit is geweest, is geloofd, aangenomen, waar men uit geleefd heeft, wat als het ware ons eigen geworden is; alles weer bij vernieuwing waar is, en dat uit God.

Wat sluit dat dan in? Immers dit: de zaligheid. Hoe is het voor Abraham geweest toen God hem bezocht in zijn verlating en sprak van de vruchtbaarheid der tent? Is dat geweest: ja hoor, en Abraham kreeg daar weer een dierbare vertroosting? Neen, zo niet. Maar God heeft gesproken, is hem in zijn verlating komen bezoeken en is al zijn zaken uit komen richten, en Abraham heeft gelegenheid gekregen een Izak aan zijn hart te drukken. Wat was toen het geval? Alles, van al die 25 jaren was waar geworden, het één net zo goed als het ander. Zo wil God het hebben. Dat zal toch wat voor Abraham geweest zijn: alles waarheid, en dat uit God! Daar moet je toch niet licht over denken. Het één net zo wel als het ander waar, van alle goede woorden die Hij gesproken had, niet één ter aarde gevallen! Wat heeft Abraham daar de rijkdom der goddelijke genade en waarachtigheid Gods als geproefd en gesmaakt.

Nu lezen wij hier nog: "Want gelijk een jongeling een jonkvrouw trouwt, also zullen uwe kinderen u trouwen." Dat klinkt nu misschien enigermate vreemd, zodat men zou zeggen: "hè?" Ja, in het vierde vers spreekt God, dat Hij in Zijn Zoon Zijn kerk geheel zal herstellen, zal trouwen, zal eigenen.

Maar nu hier, hoe is dat te verstaan: "gelijk een jongeling een jonkvrouw trouwt, also zullen uwe kinderen u trouwen?" Ik heb daar menigmaal over gedacht, hoe dat toch zou zijn. Maar ik zal (het is al zo laat geworden) heel kort zijn, en dat met een geschiedenis helder maken. Ik heb indertijd 4 weken verkeerdt in de breuk van land, volk en kerk. Er wordt veel over de breuk gepreut, en het wordt door die en gene ook wel gezien. Maar het zien is anders dan het oordeel Gods thuis krijgen en moeten dragen! Nu, het laatste is mijn deel geweest, 4 weken lang.

Daar, aan het einde van die 4 weken, ben ik de man geworden onder God. De overheid had het niet gedaan, en die of die kerk niet, maar ik was de man. En toen heb ik de eer van God gekregen om in schuld en boete onder Zijn Majesteit te geraken. En daar ik in vernedering en in schuld kwam, daar is Christus mijn Voorspraak en Voorbidder geworden, en heeft Hij al mijn zaken uitgericht, en heb ik bij vernieuwing herstelling en aanneming bij God gekregen. Een klein poosje heb ik zo daarheen gegaan en als ik dan over die zaak sprak, waren er die me wel verstonden, anderen niet.

Daar op een gelegenheid komt iemand bij me en die zegt: 'kijk eens, je moet dit boekje eens lezen.' 'Och mens,' was mijn antwoord, 'ik heb geen behoefte aan lezen.' 'Ja,' werd me weer gezegd, 'maar dat moest je toch eens doen.' Dus ik nam dat boekje aan, en stak het in mijn zak. Daar had het al 4 dagen gezeten eer ik er over nadacht: o ja, dat boekje. Het liep over de bekering van Ds. Bakker. Daar kwam onder andere in voor, dat die mensen door Ledeboer waren bezocht, en dat hij toen gevraagd had waarom ze niet met de afscheiding waren mee gegaan. Dan verteld Ds. Bakker dat hij dat niet had kunnen doen, want God had hem 8 dagen de schuldige gemaakt onder het gehele gestel.

Toen heb ik dat boekje genomen en aan mijn hart gedrukt en gezegd: 'o God, al was er op aarde geen sterveling die mij in die omstandigheden verstond, maar die oude Ds. Bakker zou mij wel verstaan hebben, want wat ik heb, heeft hij ook ervaren. Dat wordt hier genoemd: "gelijk een jongeling een jonkvrouw trouwt." Dat geschiedt in een goede zin, met een volkomen hart, in oprechtheid: "also zullen uw kinderen".

God spreekt hier Zijn kerk toe, en nu worden de gelovigen genoemd het zaad der kerk te zijn. Ook lezen wij in Psalm 45: "In plaats van Uw vaders zullen Uw zonen zijn." Dus dan zijn wij als kinderen van de kerk die al ingezameld zijn. En nu, net als een jongeling een jonkvrouw trouwt, met een volkomen hart, zó trouwen uit het werk Gods en Zijn genade, de kinderen de kerk, die al voorgegaan is, zij zijn daar mede verenigd als in een huwelijk. Daar worden, die oorspronkelijk twee zijn, één door wet en huwelijksrecht. Zo gevoelen wij ons dan gans en geheel één met degenen die al ingezameld zijn. Dat brengt het werk Gods en Zijner genade mee. Niet, ik lees en begrijp, en ik ben het er ook zo mee eens. Neen, zo niet. Maar één leven, één geest, zó volkomen één gevoelen, dat daar als geen woorden voor te vinden zijn om dat uit te drukken, om die nauwe band te verklaren. Daarom wordt het hier als een huwelijk genoemd.

Nu staat hier nog: "en gelijk de bruidegom vrolijk is over de bruid, also zal uw God over u vrolijk zijn." Niet wij over God vrolijk zijn! Maar hier staat het in die zin, dat God over ons vrolijk zal zijn. Daarvoor wordt dat beeld gebruikt: "gelijk de bruidegom vrolijk is over de bruid." De inhoud is dat ze bemint met een volkomen hart. Zo is de inhoud hier, dat God ons bemint in volkomenheid, en Zich daarover verheugt en verblijdt. Zodat het is, dat de dagen der treuring een einde zullen nemen, waarover die God Zijn hand heeft opgeheven: "Dat zal Mij zijn gelijk als de wateren van Noach, toen Ik zwoer, dat de wateren van Noach niet meer over de aarde zouden gaan; also heb Ik gezworen, dat Ik niet meer op u toornen, noch u schelden zal." Zo komt dan voor de dag Zijn eed, dat Hij niet meer op ons toornen zal tot in eeuwigheid.

Wij leren dus hier in de diepte, in kruis en in lijden, in verlatenheid en in ellende kennen wat God wil zijn, en Wie Hij kan zijn en wil wezen voor ellendigen. Zie dus eens, wat een uitnemend zeer dierbaar en verheven werk.

Nu zou men zeggen, ja daar zou ik nu ook wel eens van willen genieten, van die nauwe vereniging met God en Christus. Als dat dan echt waar is, dan moet gij er ook alle kruis en lijden, alle duisternis en ellende, alle verlating en verdriet voor over hebben.

Immers, al is het, dat kruis, druk, lijden nòg zo zwaar zijn, en het ons soms als toeschijnt: zou ik er wel doorkomen, dan is dat alles maar, opdat als de tijd daar is Hij Zich bewijst, dat wij in dubbele mate mogen genieten die blijdschap als tegenhanger in alle nood, kruis en lijden. Merken wij dan op, dat Hij een beantwoordend God is, opdat als daar voorkomt verdriet, kruis, lijden, duisternis, verlating, ellende, ongeluk, wat het ook zij, om dan het oog te slaan op onze God tot Hij ook ons genadig zij.

Dat de God aller genade ons dan daartoe het gesprokene heilige en zegene, opdat wij het oog waarlijk op Hem zouden slaan, op Hem Die Israëls Verwachting is, zijn Hulp te tijde van benauwdheid, op dat de Name Gods nog verheerlijkt, geroemd en geprezen worde, ook door ons, want dat komt Hem toe in eeuwigheid. Amen.

Slotzang: Psalm 62: 4.

Zegen.